Արդարեւ, Խալիդ Շայբանի կուսակալ էր Հայաստանում 827–832 թթ․ը, չորս տարի, ինչպէս վկայում են նրա անունով հատած դրամները։ Սրանով հաստատւում է միանգամայն Սմբատի իշխանութեան սկիզբը․ եւ որովհետեւ նրան տրւում է երեսուն տարի իշխանութիւն, ուրեմն նրա ժամանակը ընկնում է 8267|7—856|7 տարիները։

Յաղթական կուսակալ Խալիդը ներեց վեհանձնօրէն ապստամբներին եւ ամենից առաջ Սեւադային։ Երկիրը խաղաղեց։ Հայ նորաբողբոջ քաղաքական ոյժերը այնուհետեւ պիտի ընթանային միահաւաք մարմին կազմելու շաւղով։ Կասկած չկայ, որ պիտի յաջողէին հարթել համագործակցութեան ուղիները եւ կերտել քաղաքական պատկառելի շէնք։

Սակայն, նոր ձգտումները բախեցին հին խոչընդոտների։ Երկու հարեւան պետութիւններն էին՝ Բիւզանդիա եւ արաբներ, երկու պատնէշ, կանգնած հայ զարթօնքի դէմ ու դէմը։

Հայաստանը, որ հարուստ չէ այլապէս բայց եթէ օդով եւ ջրով, տարօրինակ պատրիչ պատառ է օտար ճաշակի համար։ Բացարձակ բռնութեան եւ գաղտնի դաւերի դաշտ է հայ երկիրը։ Ոսոխ պետութիւնները չեն ուզում զիջանել մէկը միւսին եւ ոչ էլ թողնում են, որ ընիկ ժողովուրդը տրամադրէ իր բախտը։ Տեսնելով հայ երկրի կենդրոնացման ջանքերը, երկու հարեւաններն էլ լարում են իրենց ոյժերը խափանելու ինքնուրոյն մարմնի զարգացումը, յօշոտելով նրան աջ եւ ձախ։ Բիւզանդիան քարշում է իրեն Սպերի եւ Տայքի նորակազմ իշխանութիւնները, արաբները ձգտում են հանել Տարօն ու Վասպուրականը Սմբատի ազդեցութեան շրջանից։

Աղանդաւոր Բաբակը դեռ աղմկում էր Ատրպատական եւ Աղուանք։ Նա ոտ էր կոխել Սիւնիք եւ չէր ուզում դուրս գալ։ Վասակ Սիւնին էր բերել նրան ընդդէմ Սեւադայի։ Այժմ նա խառնւում էր տեղական վէճերին։ Սիւնեաց իշխանական տունը լարուած էր Աղուանից Միհրական կոչուած հին տոհմի դէմ։ Ներսէհ Փիլիպպեանը, որ Վասակի թոռն էր, սպանում է Վարազ-Տրդատ Ստեփաննոսեանին իր դիեցիկ որդով։ Սպանուածի կինը առնում է իր դուստր Սպրամը եւ գիշերով փախչում Խաչենի բերդը եւ ամուսնացնում իր դուստրը Ատրներսեհ իշխանի հետ։ («Ատրներսեհի՝ Սահլի որդւոյ որ է ի Տոհակայ եւ տէր Սիւնեաց» Կաղանկատուացու այս նախադասութեան մէջ ի Տոհակայ ուղղելու է ի Սահակայ․ խօսքը Վասակ Սիւնիի որդի Սահակի=Սահլի մասին է, որի որդին էր Ատրներսեհը։ Սրանով Միհրական տունը ձուլւում է Սիւնականի հետ)։

Սիւնիք, մանաւորապէս Բաղք գաւառը, որ Ներսեհի բաժինն էր, ուզում է ազատուել Բաբակից եւ ըմբոստանում է 275 հ․ = 826–7 թուին։ Բաբակ գալիս է աւերում Բաղաց աշխարհը, հետեւեալ տարին անցնում է Գեղարքունիք եւ կոտորում որպէս թէ 15 հազար մարդ։ Երկու տարուց յետոյ, ուրեմն 828–9 թ․ յաղթում է արաբական ոստիկան Տաւուսին. յաջորդ տարին՝ Աբրահամ որդի Ղեթայ զօրավարին (Մովս․ Կաղ․ Գ․ 19)։

Տաւուս եւ Աբրահամ յայտնի են արաբական աղբիւրներից — Մուհամմետ իբն Հումայիդ աթ–Տուսի, եւ Իբրահիմ իբն ալ–Լայթ իբն ալ–Ֆադլ։

Առաջնի կռիւը Բաբակի հետ տեղի է ունեցել հիջրի 214 թ․, որ է 829–30 թ․։ Ասել է թէ միանգամայն հաստատւում են հայ պատմագրի խօսքերը։ Նոյն 829–30 տարին սպանուեց Ստեփաննոս կոչուած Աբլ–Ասադ։ Սա վերեւ յիշուած Վարազ–Տրդատի հայրն էր։

Սպանողները Դաւոն եւ Շապուհ անուն իշխաններն էին, որ մեղադրում էին Ստեփաննոսին, որ բերել էր տուել Բաբակին եւ կոտորել բաղակցիներին։ Սպանիչները տիրանում են նրա կալուածներին 12 տարի, մինչեւ որ իրենք եւս ընկնում են որպէս զոհ վրէժխնդրութեան– Ստեփաննոսի քոյրը Սպրամին մայր էր Եսայի Աբու–Մուսէ կոչուած իշխանի, որ իր քեռու վրէժը լուծելուց յետոյ տէր է դառնում նրա յափշտակուած գաւառներին։

Արաբ մատենագիրները Աբու–Մուսէին համարում են իշխան Բայլականի (Փայտակարանի մայրաքաղաքը)։ Սիւնեաց տունը, թւում է, որ յաջողել էր ձեռք ձգել Արցախը եւ հին Միհրական տոհմից մնացել էր կանացի ճիւղը՝ քաշուած Բայլական։